

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku G. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przy uczestnictwie R. S.

o wpis hipoteki przymusowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 stycznia 2018 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Po.

z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt XV Ca (...),

1. uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego;

2. przyznaje adwokat E. G. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi postępowania R. S. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o wpis hipoteki przymusowej do kwoty 52 990, 89 zł w księdze wieczystej nr (...), prowadzonej dla nieruchomości położonej w Ś., stanowiącej własność R. S., w celu zabezpieczenia wierzytelności stwierdzonych nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 maja 2010 r.

Sąd pierwszej instancji - Sąd Rejonowy w Ś. postanowieniem z dnia 5 stycznia 2016 r. dokonał wpisu hipoteki zgodnie z wnioskiem. W apelacji od tego postanowienia uczestnik R. S. zarzucił, że wpis jest niezgodny z prawem, ponieważ w dniu 20 listopada 2014 r. Sąd w L. (Wielka Brytania) ogłosił jego upadłość i powołał syndyka, który poinformował o tym wierzycieli. Do apelacji dołączono kserokopię orzeczenia Wysokiego Sądu w L. (*High Court of Justice*), sygn. 4301/2014, z dnia 20 listopada 2014 r., o ogłoszeniu upadłości, w języku angielskim, z kserokopią przysięgłego tłumaczenia orzeczenia na język polski.

Sąd drugiej instancji - Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 13 maja 2016 r. oddalił apelację. W uzasadnieniu wskazał, że uczestnik nie wykazał faktu ogłoszenia upadłości w taki sposób, aby mógł on stanowić przeszkodę do dokonania wpisu, a w pozostałym zakresie wpis odpowiadał prawu. W ocenie Sądu, wprawdzie art. 31 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1007 ze zm., dalej – „u.k.w.h.”) wymaga, aby podstawę wpisu w księdze wieczystej stanowiły wyłącznie oryginalne dokumenty, nie dotyczy to jednak sytuacji, w której kserokopia dokumentu służyć ma jako podstawa żądania oddalenia wniosku o wpis. Podstawą oddalenia wniosku o wpis może być każdy prawem przewidziany dowód, w tym kserokopia dokumentu urzędowego. W okolicznościach sprawy apelujący nie wykazał jednak, że orzeczeniem sądu angielskiego może legalnie posłużyć się w Polsce. W tym celu należało bowiem złożyć orzeczenie lub jego kopię z klauzulą *apostille*, tj. z wystawionym przez właściwy organ kraju pochodzenia poświadczeniem jego autentyczności, według wzoru przewidzianego w Konwencji znoszącej wymóg

legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze, dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. z 2005 r., nr 112, poz. 938, dalej - „Konwencja haska”).

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że Konwencja haska została ratyfikowana przez Wielką Brytanię i Rzeczpospolitą Polską, a objęte nią zagadnienia nie zostały odmiennie unormowane w umowie dwustronnej. Podniósł też, że od wymagania uproszczonej legalizacji nie zwalnia rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. Urz. UE L nr 160, s. 1 ze zm.; dalej - „rozporządzenie nr 1346/2000” - obecnie uchylone). Dostrzegł również, że w dziale III księgi wieczystej nie ujawniono wzmianki o ogłoszeniu upadłości uczestnika (art. 22 rozporządzenia nr 1346/2000 w związku z art. 175 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 2171 ze zm., dalej - „pr. upadł.”).

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną uczestnik, zarzucając naruszenie art. 1138 k.p.c. w związku z art. 31 u.k.w.h., art. 3 Konwencji haskiej oraz art. 48 Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, sporządzonej w Londynie, dnia 23 lutego 1967 r. (Dz. U. z 1971 r., nr 20, poz. 192, dalej - „Konwencja konsularna”), art. 308 k.p.c. w związku z art. 626⁹ k.p.c., art. 3 Konwencji haskiej i art. 48 Konwencji konsularnej, jak również art. 626⁹ k.p.c. w związku z art. 81 pr. upadł. i art. 15, art. 16 i art. 25 rozporządzenia nr 1346/2000. Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 628⁹ k.p.c. sąd oddala wniosek o wpis w księdze wieczystej, jeżeli brak jest podstaw albo istnieją przeszkody do dokonania wpisu. W okolicznościach sprawy skarżący upatrywał tej przeszkody w ogłoszeniu jego upadłości w Wielkiej Brytanii w powiązaniu z art. 81 pr. upadł., wyłączającym - po ogłoszeniu upadłości - dopuszczalność obciążenia składników masy upadłości ograniczonymi prawami rzeczowymi, w tym hipoteką.

Z materiału sprawy wynikało, że do ogłoszenia upadłości skarżącego doszło w dniu 20 listopada 2014 r., przy czym sąd angielski określił wszczęte przez siebie postępowanie jako główne (*main proceedings*) w rozumieniu art. 3

rozporządzenia nr 1346/2000. Za punkt wyjścia należało zatem przyjąć art. 16 i 17 rozporządzenia nr 1346/2000, które w dalszym ciągu znajdują zastosowanie do postępowań upadłościowych wszczętych w państwach członkowskich Unii Europejskiej z wyjątkiem Danii (por. motyw 33 rozporządzenia nr 1346/2000) przed dniem 26 czerwca 2017 r. (por. art. 84 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (wersja przekształcona), Dz. Urz. UE L nr 141, s. 19 ze zm., dalej – „rozporządzenie nr 2015/848”). Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 wszczęcie postępowania upadłościowego przez sąd państwa członkowskiego podlega uznaniu we wszystkich państwach członkowskich z chwilą, gdy orzeczenie stanie się skuteczne w państwie wszczęcia postępowania. Uznanie nie wymaga „dopełnienia jakichkolwiek formalności” (art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000), co w powiązaniu z art. 16 ust. 1 tego aktu wyraża zasadę uznania automatycznego (*ex lege, de plano*), następującego bez potrzeby prowadzenia postępowania delibacyjnego, względnie jakiegokolwiek innego postępowania na terytorium państwa uznającego. Rozwiązanie to opiera się na zasadzie wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, która pozwala na wdrożenie dalece uproszczonego modelu respektowania orzeczeń wydawanych przez sądy państw członkowskich (por. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 2 maja 2006 r., C-341/04, *Eurofood IFSC Ltd.*, Zb. Orz. 2006, s. I-03813, i z dnia 21 stycznia 2010 r., C-444/07, *MG Probud Gdynia*, ECLI:EU:C:2010:24, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CSK 406/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 61, i z dnia 2 lutego 2012 r., II CSK 305/11, niepubl.).

W następstwie uznania dochodzi do rozciągnięcia na terytorium państwa uznającego procesowych i materialnoprawnych skutków postępowania upadłościowego, przewidzianych w prawie wszczęcia postępowania. Odpowiada temu ustanowiona w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1346/2000 reguła właściwości prawa państwa wszczęcia postępowania (*lex fori concursus*) dla postępowania upadłościowego i jego skutków, z zastrzeżeniem przewidzianych w rozporządzeniu wyjątków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2017 r., I CSK 374/16, OSNC 2017, nr 12, poz. 134).

Jedno z odstępstw od zasady wyrażonej w art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000 wynika z art. 5 tego aktu, według którego wszczęcie postępowania upadłościowego nie narusza praw rzeczowych wierzycieli lub osób trzecich na składnikach majątku dłużnika, które w chwili wszczęcia postępowania znajdują się na terytorium innego państwa członkowskiego. Przepis ten, jak zauważa się w literaturze, ma jednak na celu ochronę praw rzeczowych powstałych przed wszczęciem postępowania upadłościowego (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2015 r., C-557/13, *Hermann Lutz przeciwko Elke Bäuerle*, ECLI:EU:C:2015:227 i opinię Rzecznika Generalnego M. Szpunara sporządzoną w tej sprawie, ECLI:EU:C:2014:2404). W odniesieniu do praw rzeczowych powstających po wszczęciu postępowania, w tym do oceny dopuszczalności ich powstania, zastosowanie ma ogólna reguła wynikająca z art. 4 rozporządzenia nr 1346/2000 (por. sprawozdanie M. Virgosa i E. Schmita dotyczące Europejskiej konwencji o postępowaniu upadłościowym z dnia 23 listopada 1995 r., dokument Rady z dnia 8 lipca 1996 r. (6500/1/96), pkt 96). Według tej samej reguły określać należy, jakie mienie wchodzi w skład masy upadłości (art. 4 ust. 2 lit. b rozporządzenia nr 1346/2000).

Sąd drugiej instancji, koncentrując się na ocenie wymagań, którym powinien odpowiadać przedłożony przez skarżącego dokument, pominął w swoich rozważaniach, że - uwzględniając wcześniejsze uwagi - przeszkoda do dokonania wpisu nie mogła wynikać w okolicznościach sprawy z przedkładanego przez skarżącego uczestnika dokumentu w powiązaniu z art. 81 pr. upadł. Mogła natomiast stanowić jeden ze skutków wszczęcia głównego postępowania upadłościowego w Wielkiej Brytanii, jeżeli prawo angielskie, jako *lex fori concursus*, przewidywałoby we wszczętym wobec skarżącego postępowaniu rozwiązanie stanowiące odpowiednik zakazu przewidzianego w art. 81 pr. upadł., zakaz ten obejmowałby również nieruchomości znajdujące się za granicą, a postępowanie to podlegałoby uznaniu w Polsce.

W związku z tym Sąd, oceniając istnienie przeszkody do wpisu, powinien wypowiedzieć się co do tego, czy wszczęcie przez sąd angielski postępowania upadłościowego wobec skarżącego podlega uznaniu w Polsce, a następnie zbadać, czy w kontekście skutków uznanego postępowania upadłościowego, ocenianych

stosownie do *lex fori concursus*, zachodziła przeszkoda do wpisu hipoteki przymusowej na stanowiącej własność skarżącego nieruchomości położonej w Polsce. Za istotny należało w tej mierze uznać także aspekt czasowy, zważywszy, że w świetle materiału sprawy do wszczęcia postępowania upadłościowego miało dojść w dniu 20 listopada 2014 r. Uznanie zagranicznego postępowania upadłościowego, rozumiane jako rozciągnięcie jego skutków na obszar państwa uznającego, warunkowane jest natomiast tym, aby skutki te trwały w państwie wszczęcia postępowania w chwili orzekania o uznaniu. Ich ustanie może wiązać się m.in. z uchyleniem orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego w państwie pochodzenia, względnie jego ukończeniem, zgodnie z prawem tego państwa (por. art. 25 ust. 1 i art. 4 ust. 2 lit. j i lit. k rozporządzenia nr 1346/2000).

Rozważając kwestię uznania postępowania upadłościowego w Polsce, Sąd powinien poddać analizie, oprócz ewentualnych podstaw odmowy uznania (por. art. 26 rozporządzenia nr 1346/2000), także kwestię dokumentów, które muszą zostać przedstawione w celu powołania się na uznanie w innym państwie członkowskim. Konieczne było dostrzeżenie w tej mierze dwóch zagadnień. Pierwsze dotyczyło rodzaju dokumentów, które powinny zostać przedłożone przez uczestnika powołującego się na uznanie *ad hoc*, a ściślej - na skutki uznanego postępowania upadłościowego. Drugie natomiast ewentualnego wymagania legalizacji tych dokumentów. Motywy zaskarżonego postanowienia, a w ślad za nimi zarzuty skargi kasacyjnej, dotyczyły jedynie drugiego z tych problemów.

Odnosząc się do tej kwestii należało zauważyć, że pogląd Sądu Okręgowego o konieczności opatrzenia przedłożonego przez skarżącego dokumentu klauzulą *apostille* nie uwzględniał całokształtu przepisów rozporządzenia nr 1346/2000, a także argumentów wynikających z innych unijnych aktów prawnych regulujących materię uznawania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Jakkolwiek racją jest, że przepisy rozporządzenia nr 1346/2000 nie zawierają wyraźnej regulacji znoszącej wymagania legalizacji, trzeba wziąć pod uwagę, że art. 16 i 17 tego aktu są tylko jednym z elementów kształtujących model uznania i wykonywania orzeczeń podlegających rozporządzeniu nr 1346/2000.

W zakresie uznawania orzeczeń dotyczących prowadzenia i ukończenia postępowania upadłościowego, jak również innych orzeczeń wydawanych bezpośrednio na podstawie postępowania upadłościowego i blisko z nim związanych, rozporządzenie nr 1346/2000 powtarza w art. 25 ust. 1 zdanie pierwsze i trzecie formułę przewidzianą w art. 17 ust. 1. Co do wykonywania tych orzeczeń za granicą art. 25 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1346/2000 odsyła natomiast - z określonymi wyłączeniami - do art. 31-51 Konwencji brukselskiej z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (jedn. tekst: Dz. Urz. UE z 1998 r., C 27, s. 1, dalej - „Konwencja brukselska”), co obecnie należy rozumieć jako odesłanie do odpowiednich przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 351, s. 1, dalej - „rozporządzenie nr 1215/2012”), a przed dniem 10 stycznia 2015 r. – rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE z 2001 r., L 12, s. 1, dalej - „rozporządzenie nr 44/2001”). Odesłanie to obejmuje również art. 61 rozporządzenia nr 1215/2012 (art. 56 rozporządzenia nr 44/2001), zwalniający od legalizacji m.in. dokumenty przedkładane w celu uznania i wykonania zagranicznego orzeczenia.

Za prawidłowy należało uznać pogląd, że zwolnienie to dotyczy także dokumentów powoływanych w celu uznania orzeczeń podlegających rozporządzeniu nr 1346/2000, w tym orzeczeń dotyczących wszczęcia postępowania upadłościowego. Brak bowiem racjonalnych argumentów, które mogłyby przemawiać za zróżnicowanym podejściem do wymagania legalizacji w kontekście uznania oraz w kontekście wykonywania tych orzeczeń w innym państwie członkowskim. W obu sytuacjach chodzi o respektowanie skutków orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, wykonanie zaś zmierza co do zasady dalej niż uznanie, zakładając dopuszczalność stosowania przymusu. Nie istnieją również racje, które mogłyby uzasadniać odmienne rozwiązanie w tym zakresie w odniesieniu do uznania wszczęcia postępowania upadłościowego

(art. 16 i 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000), oraz uznania innych orzeczeń objętych rozporządzeniem 1346/2000.

Przeciwko tego rodzaju dystynkcjom na tle rozporządzenia nr 1346/2000 przemawia także silnie wykładnia systemowa, zważywszy, że zwolnienia od wymagania legalizacji ustanowione w aktach prawnych z dziedziny europejskiego prawa procesowego cywilnego odnoszą się każdorazowo zarówno do dokumentów powoływanych w kontekście uznania, jak i wykonania orzeczenia za granicą (por. art. 52 rozporządzenia (WE) z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Dz. Urz. UE L 338, s. 1, dalej - „rozporządzenie nr 2201/2003”, art. 65 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, Dz. Urz. UE z 2009 r., L 7, s. 1, dalej - „rozporządzenie nr 4/2009” i art. 74 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, Dz. Urz. UE L 201, s. 107, dalej - „rozporządzenie 650/2012”).

W tym stanie rzeczy jedynie ubocznie trzeba zauważyć, że Sąd Okręgowy pominął w rozważaniach dotyczących wymagania *apostille* przepis art. 1138 k.p.c., zwalniający co do zasady zagraniczne dokumenty urzędowe z legalizacji, w związku z art. 3 akapit 2 Konwencji haskiej, który uchyla wymaganie *apostille*, jeżeli dokument jest zwolniony od legalizacji według przepisów prawa tego państwa, w którym jest przedkładany.

Reasumując, należało uznać, że dokumenty przedkładane w celu uznania wszczęcia postępowania upadłościowego na podstawie rozporządzenia nr 1346/2000, w tym orzeczenie sądu państwa pochodzenia o ogłoszeniu upadłości, nie wymagają *apostille*. Odmienne stanowisko Sądu Okręgowego okazało się

nieuzasadnione, co pociągało za sobą konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Stwierdzenie, że dokumenty przedkładane w celu uznania wszczęcia postępowania upadłościowego na podstawie rozporządzenia nr 1346/2000, w tym orzeczenie sądu państwa pochodzenia o ogłoszeniu upadłości, nie wymagają *apostille*, nie rozstrzygało o tym, jakie dokumenty powinna przedłożyć strona powołująca się na uznanie wszczęcia postępowania upadłościowego w innym państwie członkowskim. Przepisy rozporządzenia nr 1346/2000, tak jak obowiązującego rozporządzenia nr 2015/848, nie odnoszą się do tego zagadnienia. Rozstrzygając tę kwestię, podobnie jak w przypadku wymagania legalizacji, za zasadne należało uznać odwołanie się do przepisów rozporządzenia nr 1215/2012, do którego odsyła art. 25 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1346/2000.

Przepisy rozporządzenia nr 1215/2012 wymagają zarówno dla wykonania, jak i uznania orzeczenia w innym państwie członkowskim, przedstawienia odpisu orzeczenia spełniającego warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności i stosownego zaświadczenia wydanego w państwie pochodzenia (art. 37 ust. 1 i art. 42 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012). Wymaganie to jest aktualne także wówczas, gdy uznanie ma nastąpić incydentalnie, w ramach innego postępowania (art. 36 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012). Powinność przedłożenia odpisu orzeczenia spełniającego warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności stanowi powtórzenie formuły występującej uprzednio na tle art. 46 pkt 1 Konwencji brukselskiej oraz art. 53 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001.

Warunek ten trzeba uznać za aktualny także na tle rozporządzenia nr 1346/2000, przy czym, skoro akt ten nie przewiduje wystawiania przez sąd państwa pochodzenia zaświadczenia w celu uznania lub wykonania orzeczenia w innym państwie członkowskim (por. art. 53 rozporządzenia nr 1215/2012), przedstawienie odpisu orzeczenia spełniającego warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności należy uznać za wystarczające, jeżeli chodzi o sposób udokumentowania orzeczenia. Na przeszkodzie do przyjęcia tego stanowiska nie stoi spostrzeżenie, że art. 25 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr

1346/2000 odsyła do rozporządzenia nr 1215/2012 tylko w zakresie wykonywania orzeczeń, zważywszy na brak - podobnie jak w przypadku omówionego wcześniej zagadnienia legalizacji - racjonalnych argumentów, które mogłoby przemawiać za stosowaniem w tym zakresie odmiennych standardów w odniesieniu do uznania i wykonania orzeczenia. Przeciwno takiemu zróżnicowaniu przemawiają ponadto wspomniane już racje systemowe, mając na względzie, że przedłożenie odpisu orzeczenia spełniającego warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności (*copy of the judgment which satisfies the conditions necessary to establish its authenticity*), jako warunek respektowania skutków orzeczenia w innym państwie członkowskim, stanowi ogólny standard na tle przepisów europejskiego prawa procesowego cywilnego (por. art. 37 ust. 1 lit. a i art. 45 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2201/2003, art. 20 ust. 1 lit. a i art. 28 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 4/2009, art. 46 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 650/2012, a także art. 21 ust. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, Dz. Urz. UE L 399, s. 1 ze zm., i art. 21 ust. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, Dz. Urz. UE L 199, s. 1 ze zm.).

Wymaganie to należy rozumieć jako konieczność przedłożenia odpisu autentycznego (urzędowego). Ocena, czy przedłożony dokument spełnia warunki autentycznego odpisu, następuje według prawa państwa pochodzenia (*locus regit actum*). Z punktu widzenia prawa polskiego, wymaganie to realizuje odpis orzeczenia, opatrzone pieczęcią i podpisem osoby uwierzytelniającej (por. § 26 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej, Dz. Urz. MS nr 5, poz. 22 ze zm.), niewystarczająca jest natomiast sporządzona samodzielnie kopia orzeczenia.

Odnosząc to stanowisko do okoliczności sprawy, Sąd Okręgowy, rozważając, czy wszczęte w Wielkiej Brytanii postępowanie upadłościowe podlega uznaniu w Polsce, powinien także ocenić, czy przedłożone przez uczestnika dokumenty czynią zadość wymaganiom wynikającym z prawa unijnego.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.,
Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

r.g.